

Hoofdstuk 1

De laatste vrije dag

‘Waar is hij?’ vraagt Michiel zich af terwijl hij zich over nog een muurtje lanceert. Hij zet met beide handen af en gooit zijn benen naar het volgende saaie grijze gebouw. Bij het landen probeert hij perfect tot stilstand te komen, alle controle te hebben. Hij wiebelt nog een beetje, maar het lukt hem al beter. Wanneer hij verder wil rennen, gapen de suf uitziende werknemers hem aan. Mannen en vrouwen, wellicht per ongeluk bijna exact hetzelfde gekleed, bestuderen hem veilig van achter de ramen van hun kantoor. Michiel kijkt een man recht in de ogen. Een rond brilletje en een nette scheiding in zijn haar.

De man kijkt verontwaardigd, er is zelfs een beetje angst in zijn ogen te zien. Zo zal ik nooit worden, zegt Michiel nog maar eens tegen zichzelf.

Hij zwaait vrolijk naar de nette man en gaat er vervolgens weer vandoor. Dit stuk van het centrum kent hij maar al te goed. Het tweede kantoor van de overheid staat pal naast een verlaten gebouw.

Hoe heet zo’n gebouw ook alweer? Een ‘stallingsplaats voor automobielen?’ Michiel zou willen dat hij beter had opgelet tijdens de geschiedenislessen van juffrouw Pommel. Het is een wonder dat hij dat vak heeft gehaald.

Een grote aanloop om de sprong naar het verlaten gebouw te wagen. Hij haalt het elke keer, maar toch blijft Michiel het eng vinden. De straat beneden is net wat breder dan normaal. Om van het ene naar het andere dak te springen, moet je de sprong perfect timen. Toen hij deze sprong voor het eerst waagde, had hij het maar net gehaald. Met zijn bovenlichaam was hij op de rand van de stallingsplaats gesmakt. Michiel kan zijn benen nog voelen bungelen terwijl hij de kracht niet meer had om zich omhoog te trekken. Gelukkig was hij toen niet alleen.

Michiel schudt zijn angst weg en begint te rennen. Zijn ogen gericht op de rand waar hij met zijn sterkere rechtervoet moet

afzetten. Hij veegt het zweet van zijn voorhoofd, doet een paar extra grote stappen om goed uit te komen en concentreert zich op de plek waar hij zijn rechtervoet moet plaatsen.

‘Pas je op dat je niet valt.’

Plotseling schiet Juut langs hem en springt met speels gemak naar het dak van de verlaten automobiël-stallingsplaats. Juut landt sierlijk en rolt elegant door tot hij weer op zijn voeten staat.

Michiel is afgeleid door de plotselinge verschijning van zijn beste vriend, maar hij weigert zich gewonnen te geven. Hij zet zich zo hard mogelijk af met zijn linkervoet. Voor heel even zweeft hij door de lucht. De spieren in zijn bovenbenen spannen zich kort aan als hij zijn benen net zo aerodynamisch probeert te houden als Juut, maar uiteindelijk trappelen zijn voeten door de lucht alsof het zijn eerste sprong is. Er schiet een flits door hem heen. Ik ga het niet halen!

De serieuze bruine ogen van Juut hebben een kalmerend effect. ‘Kijk waar je wilt landen!’ roept hij.

Het gebeurt allemaal in een seconde. Hij denkt Juut bezorgd te zien kijken. De richel komt steeds dichterbij. Michiel visualiseert hoe hij de richel gaat vastpakken, bang dat hij net zo op de rand gaat smakken als die ene keer. Eventjes doet hij zijn ogen dicht. Wanneer hij ze weer opent, raken zijn voeten de brede rand en struikelt hij naar voren. Zijwaarts rolt Michiel recht voor de voeten van Juut. Een pijnscheut schiet door zijn hoofd en schouders op het moment dat hij de betonnen ondergrond raakt.

‘Een vijf voor je sprong, een tien voor je landing,’ lacht Juut.

Michiel negeert onmiddellijk alle pijn in zijn lichaam en springt op alsof er niets is gebeurd.

‘Je leidde me af. Als je niets had gezegd, was het een tien op alle onderdelen.’

Juut knikt sarcastisch en bekijkt Michiels schaafwonden. Michiel voelt het branden en ziet een druppel bloed over zijn schouder lopen. Zijn kleren hebben betere dagen gehad. Een van zijn mouwen is bij de naad gescheurd en op zijn schouder verschijnt een enorme rode plek. Zijn gezicht vertrekt. Juut lijkt hem even te willen helpen, maar houdt zich in.

‘Natuurlijk, natuurlijk,’ begint Juut. ‘Ik moest gewoon denken aan

de vorige keer toen je deze sprong maakte. Gelukkig was *ik* er toen bij. Een val van twee hoog, dan had je zeker je benen gebroken. Was je vader niet blij mee geweest. Jij ook niet, denk ik.'

Michiel pakt zijn schouder vast en probeert zijn kleren wat te fatsoeneren. Het geplaag van Juut gaat het ene oor in en het andere oor weer uit.

'Wat zou je toch zonder mij moeten? Ben benieuwd wat Iro van al die schaaftonden zal zeggen. Hoe gaat het met hem?'

'Ten eerste: ik kan prima perfect zonder jou. Ten tweede: met mijn vader gaat het prima. Ik moest nog de groetjes van hem doen.'

Michiel en Juut geven elkaar hun unieke begroeting: ze tikken hun vuisten twee keer tegen elkaar aan.

'Maar genoeg over pa, hoe zit het eigenlijk met de jouwe?' vraagt hij plagerig aan zijn beste vriend.

Juut spert zijn ogen open en kijkt Michiel argwanend aan. 'Ik wil het er niet over hebben, maar...'

'Maar...?'

'Ik vertel het je zo wel.'

'Mysterieus hoor,' zegt Michiel en ze vervolgen hun weg over de bovenste verdieping van de automobiel-stallingsplaats.

Wat een verschrikkelijk lange naam, denkt Michiel weer. Zullen ze het vroeger echt zo genoemd hebben?

Juut neemt de leiding en Michiel kan hem met enige moeite bijbenen. Ze banen zich een weg door het centrum van de stad. Ze racen over daken en waterleidingen. Onder hen zijn de straten vrijwel leeg. Het is etenstijd en ze zijn nog niet boven het drukste gedeelte van de stad. Een enkele overwerkte passant lijkt hen op te merken om zijn blik alweer snel voor zich uit te richten.

Al snel begint de grauwheid plaats te maken voor de blauw gekleurde neonlichten van de vele reclameborden die het centrum van de stad sieren.

Een reclamebord toont een knappe overheidsmedewerker die aan iedere voorbijganger vraagt of die de stad met eer wil dienen. Michiel zet zich met groot genoegen af op het hoofd van de knappe man op het reclamebord. Hij bereikt de overkant. Juut schudt grinnikend zijn hoofd.

De stad rijst hoger en hoger de ijle lucht in. Hoe sneller ze gaan, hoe meer de gebouwen op elkaar beginnen te lijken. Ze brengen hem hoger en hoger, maar het zijn niet meer dan schimmen. Wanneer de vrienden steeds sneller de brandtrap oprennen als twee cilinderlichtjes in een spiraal, valt het Michiel pas op dat Juut geen levering bij zich draagt. Michiel weet zich vernuftig over een balkon te verplaatsen. Hij begint Juut bij te houden.

‘Ben je al klaar met werk?’

‘Huh? Oh ja, al een tijdje. Mijn laatste levering was een uur geleden.’

‘Wat doe je hier dan?’

‘Op jou letten. Wat dacht je dan? Voor je het weet spring je weer ergens vanaf waar je niet vanaf moet springen.’

Ze komen allebei in één ruk tot stilstand voordat ze bijna over een rand kukelen tien meter naar beneden. Beneden hen keren allerlei soorten mensen netjes gekleed terug naar huis. Ze bewegen zich als een zwerm vogels waarbij ze allemaal hun eigen weg volgen, zonder elkaar ook maar even aan te kijken.

‘Verschrikkelijk,’ zegt Michiel vol afgrijzen over alle mensen die zielloos en vermoeid uit hun werk komen.

‘Wat?’ vraagt Juut hem.

‘Niets. Laat maar.’ Juut begrijpt dit soort hersenspinsels meestal niet.

Voor hen doemt een van de hoogste gebouwen van de stad op, het Tweede Overheidsgebouw. De ronde kogelcilinder van raam en beton straalt uit dat je er niet dicht bij in de buurt moet komen. In tegenstelling tot alle andere gebouwen, kun je van buitenaf niet door de ramen kijken, waardoor Michiel zich altijd afvraagt wat daarbinnen gaande is. Het prikkeldraad op de vijf meter hoge muur, die voorzien is van camera’s en patrouillerende bewakers, bezorgt hem rillingen.

Hij kijkt naar beneden, vervolgens naar de geblindeerde ramen, op zoek naar een richel om zich aan vast te houden. Een van de ramen staat op een kier. Kan hij de afstand overbruggen? Michiel kijkt naar achteren en concludeert dat hij genoeg ruimte heeft voor een goede aanloop.

‘Nee, dat ga je niet doen!’ zegt Juut streng.

Michiel kijkt zijn vriend aan alsof die gedachten kan lezen.

‘Waarom niet? Ik ben gewoon nieuwsgierig. Niemand zegt ooit wat daar binnen gebeurt.’

Juut zucht. ‘Daar hebben ze vast een reden voor.’

‘Sowieso, maar is het een goeie reden?’

Michiel doet een paar stappen naar achteren, maar wordt al snel tegengehouden door Juut die hem aan zijn mouw trekt. Juut trekt Michiel ruw naar zich toe en kijkt hem recht in de ogen. Gefronste donkere wenkbrauwen en bruine ogen dulden geen tegenspraak.

‘Je moet de regels respecteren.’

‘De regels respecteren?’ Michiel heeft nog nooit zoiets uit Juut zijn mond gehoord.

‘Ja.’ Juut laat hem los.

‘Je klinkt net als je vader,’ zegt Michiel. Hij heeft er meteen spijt van.

‘Is dat zo erg dan? Mijn vader is een groot man. Hij houdt de stad veilig.’

Juut kijkt weg en tuurt naar het Tweede Overheidsgebouw en de mensen op straat. De zon begint langzaam onder te gaan. Een oranje gloed valt over de stad. Michiel weet nu zeker dat Juut ergens mee zit. Michiel weet precies wanneer hij piekert. Juut bijt zijn tanden op elkaar en begint binnensmonds met zijn tong te spelen.

‘Wat is er?’ vraagt Michiel.

‘Niets. Ik zeg het je zo. Laten we eerst je levering bezorgen. We zijn er bijna en het wordt donker. We gaan om de toren heen.’

Michiel knikt. Iets zegt hem dat dit misschien wel de laatste keer is dat ze met zijn tweeën over de daken van de stad runnen.

‘Oké, hier moet ik afleveren,’ zegt Michiel als ze voor het grootste en hoogste gebouw in de stad staan.

Voor de immense eerste toren van de overheid staat een standbeeld, drie keer zo groot als hijzelf. Een vrouw met een ronde bron van energie in haar handen. Haar naam is allang vergeten, maar ze is ongetwijfeld een belangrijk figuur in hun geschiedenis. De eerste toren van de overheid is een waar wonder van architectuur:

een gebouw dat breder wordt met elke verdieping. Michiel heeft geen idee hoe dit mogelijk is en vraagt zich vaak genoeg af of er iemand is die dit wel weet.

Het gebouw wordt omringd door een perfect bijgehouden tuin met felgekleurde planten en bomen die je nergens anders zult aantreffen. Luxeuzen fonteinen van meerdere lagen en water dat oprijst uit ander water. Alles wordt afgeschermd door de torenhoge muren met prikkeldraad en dubbel zoveel camera's en patrouillerende wachten. Wanneer ze bij de hoofdingang aankomen, wil Michiel zijn ID uit zijn zak halen, maar de bewaker valt bijna van zijn stoel als hij Juut ziet aankomen.

'Meneer Makers, kom binnen. Dit is een gast van u?' De bewaker vraagt het vriendelijker dan Michiel hem ooit heeft horen spreken.

Lichtelijk geërgerd, maar beleefd, knikt Juut. De bewaker geeft een bevel door zijn portofoon en een seconde later gaat er een groen lichtje branden. Geruisloos schuiven de deuren open en Michiel en Juut worden verwelkomd door een grote marmeren balie met daarop de woorden 'Het Eerste Overheidsgebouw' gegraveerd.

'Goedenavond, meneer Makers,' zegt een degelijk uitziende roodharige dame, netjes gekleed in donkere kleuren.

De witbeige hal leidt ze naar drie liften. Alle drie zijn groot genoeg voor minstens twintig man. Ongeduldig drukt Michiel op een ronde zilveren knop om de lift te laten verschijnen. Er verschijnt een rood signaal en een irritante piep klinkt. Juut haalt een pas uit zijn zak en over het apparaat naast de lift. Meteen schuiven de deuren open.

'Huh?' zegt Michiel luid en verbaasd. 'Hoe was ik dan boven gekomen zonder jouw hulp?'

'Ik denk dat je je had moeten melden bij die aardige roodharige dame,' antwoord Juut terwijl ze de lift instappen.

'Jeetje, strikt hoor. Net alsof ze iets te verbergen hebben.'

'Doe normaal, ik hoorde dat er laatst was ingebroken. Ze hebben al het recht om maatregelen te nemen.'

Michiel knikt alsof dit de eerste keer is dat hij van deze inbraak hoort. Het lijkt Juut niet te overtuigen. Zijn vriend kijkt hem argwanend aan.

‘Wat? Ik hoor weleens dingen.’ Iedereen die hij kent heeft over de inbraak gehoord. ‘Vraagje, is er ook een trap?’

‘Ja, de gang door rechts, maar laten we gewoon...’

‘Oké, doe!’ Michiel drukt met een veeg op alle, minstens vijftig knoppen van de verdiepingen en springt uit de lift, net voordat de schuifdeuren dichtgaan. Hij ziet Juut nog net zijn typerende zuchtje doen en hem verveeld aankijken. Toch trekt de mondhoek van zijn vriend een beetje omhoog.

Met speels plezier rent Michiel over de gladde vloer door de gang en de eerste rechts. Nooduitgang. Hij beukt de deur open met zijn schouder om snelheid vast te houden.

Een hoge pieptoon suist indringend door zijn oren. Het alarm galmt door de trappengang. Shit, denkt Michiel, komt dat door mij? Hij besluit zo snel mogelijk naar boven te rennen. Misschien heeft niemand dan door dat hij het was.

Als een bezetene rent hij de trappen op. Het lijken er wel duizenden. Soms slaat hij een trede over, slingerend door de tussenstukken, alleen verlicht door een paar tl-buizen. De trappen gaan omhoog en omhoog. Zijn kuiten beginnen flink te zeuren. Op elke verdieping houdt hij de deur naar de verdieping nauw in de gaten. Officieel mag Michiel hier voor zijn werk als runner zijn, maar met het alarm dat nog steeds door het gebouw suist, wil hij liever niet rennend gezien worden. Op de dertigste verdieping denkt Michiel wat te horen. Aandachtig kijkt hij naar de deur die naar deze verdieping leidt. Die wil hij niet in zijn gezicht krijgen als iemand besluit het trappenhuis eens te controleren.

BAM!

Plotseling stoot Michiel in volle vaart tegen iets aan. Iemand kwam met net zo’n vaart naar beneden gerend.

‘Oké, au! Sorry, maar au,’ stamelt Michiel.

De persoon krabbelt veel sneller weer op de benen. De ogen van Michiel registreren, maar zijn hoofd begint te tolleren. Helder-groene ogen als bladeren in de zomer, lang bruin haar als eikenhout, scherp gezicht, elegante contouren, sierlijke wenkbrouwen, heupen, mooi gevormde benen met een strakke zwarte legging aan, een zwart vest waar je met wat fantasie vrouwelijke vormen in kunt herkennen.

Michiel is helemaal verstijfd. Hij zit plat op zijn billen naar haar te staren. Ze leek geïrriteerd, maar als ze Michiel aankijkt, schenkt ze hem een ondeugende glimlach en een knipoog. Daarna maakt ze zich meteen uit de voeten. Ze rent naar beneden alsof het niets is. Lichtvoetig, met geen enkele stap te veel.

‘Wacht! Sorry!’ roept Michiel haar na.

Geen antwoord. Hij hoort aan de voetstappen dat ze al meerdere verdiepingen is gedaald. Michiel wrijft over zijn hoofd. Dat wordt een blauwe plek. Tenminste niet ergens waar het duidelijk zichtbaar is.

Het alarm sterft weg en Michiel herinnert zich dat hij eerder dan Juut boven wilde komen. Hij springt op en sprint de laatste verdiepingen naar boven. Hijgend komt hij aan bij de verdieping van zijn afleverlocatie. Zijn shirt plakt nat van het zweet tegen zijn rug. Dit moet wel een van de bovenste verdiepingen zijn.

Het is een kale lange gang die er veel minder luxe uitziet dan de rest van het gebouw. Michiel had verwacht dat hoe hoger je zou komen, hoe grandiozer en duurder het er allemaal zou uitzien. Het tegenovergestelde is waar. Grijs vloer, grijze muren en verschillende deuren met grote sloten begroeten hem. Aan het einde staat Juut hem op te wachten bij een nors kijkende bewaker. De bewaker draagt een groter geweer dan Michiel ooit heeft gezien. Het geeft hem een meedogenloze uitstraling. De man draagt de blauwe kleuren van de overheid, strak zwart haar dat door een bak gel omhoog blijft staan. Een oortje in en een gladgeschoren gezicht.

Geen flauwe grapjes maken, gaat meermaals door zijn hoofd.

Juut heeft een herkenbare blik in zijn ogen. De wat-heb-je-nu-weer-gedaan-blik.

Een grote glimlach is nu het beste en Michiel laat zijn tanden zien. Juut begint hem nog strenger aan te kijken. De gedraag-je-blik.

‘Is dit hem?’ vraagt de strenge bewaker aan Juut alsof Michiel het niet verdient om tegen te praten. Juut knikt.

‘Je bent laat,’ zegt de bewaker waardoor Michiel snapt dat slappe smoesjes niet gaan werken.

‘Excuus.’ Hij haalt de levering van zijn rug en trekt de koker uit de houder. ‘Alstublieft. De levering.’

De bewaker pakt het ruw uit zijn handen. Michiel kan het niet laten om de man zijn spierballen te bekijken. Veel te groot in vergelijking met de rest van zijn lichaam.

De bewaker blijft hem indringend aankijken terwijl hij een vinger bij zijn oortje houdt.

Michiel wil vragen wat er eigenlijk in zit, maar Juut kijkt hem zo dodelijk aan, dat hij zijn woorden meteen inslikt. De bewaker lijkt hem niet te horen of negeert hem compleet.

‘Levering aangekomen,’ zegt de bewaker emotioneel. ‘Runner te laat. Consequenties?’

Michiel zijn ogen worden groot.

Terwijl de bewaker op een antwoord wacht, begint Juut op de bewaker in te praten met zijn beleefde manier van spreken.

‘Mijn excuses voor mijn vriend. Ik was samen met hem. Ik heb hem opgehouden. Is het mogelijk om de te late levering door de vingers te zien?’

De bewaker kijkt Juut aan met een blik vol respect die Michiel nog nooit heeft gekregen. De spierbundel krijgt iets door zijn oortje te horen.

‘Zo niet, dan begrijp ik dat ook uiteraard,’ gaat Juut verder, ‘maar laat mij dan de verantwoordelijkheid dragen voor de eventuele consequenties.’

De bewaker is verrast. Michiel kijkt de man smekend aan.

‘Dat is niet nodig, meneer Makers. Mijn gezaghebber had geen tijd om eventuele consequenties door te geven.’

Michiel haalt opgelucht adem.

‘Hartelijk dank,’ zegt Juut en hij buigt lichtelijk.

‘Dat is niet - ’ Opeens gaat de portofoon af die de bewaker blijkbaar ook op zak had. Wanneer de man het ding oppakt en aan zijn oor zet, vertrekt het gezicht van de serieuze man onmiddellijk. Juut gebaart naar Michiel dat het tijd is om te gaan. Ze schuifelen weg naar de lift in het midden van de gang. Michiel zijn nieuwsgierigheid neemt weer eens de overhand. Hij kan het niet laten om te proberen nog wat woorden van de bewaker op te vangen. De bewaker kijkt ineens zo gebeten. Er moet wat ergs aan de hand zijn.

‘Gestolen?’ zegt de bewaker hard genoeg om te horen. ‘Belangrijke levering gestolen? Documenten? Ja, meneer. Nee, ik heb niets merkwaardigs gezien. Ja, meneer. Ja, ik heb het alarm gehoord. Nee, niemand gevonden, meneer Makers. Nee, meneer. Uw zoon was hier, met de levering van de runner. Wilt u hem zien? Nee? Oké, meneer.’

Terwijl ze de lift instappen, ziet Michiel het gezicht van Juut op onweer staan. Zijn vriend balt zijn vuisten en slaat bijna tegen de knop voor de onderste verdieping.